

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 897/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Mária Badová, s. r. o., Vajanského 72765, Žilina, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Mária Badová, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 105/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“, v citáciách aj „odporca“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 105/2010.

2. K skutkovému stavu sťažovateľka uviedla najmä, že:

«Ja, ako navrhovateľ som sa domáhala svojim návrhom zo dňa 11.3.2010 zaplatenia sumy 2.156,- € s prísl. doručeným odporcovi - prvostupňovému súdu dňa 11.3.2010, pričom táto právna vec bola vedená u odporcu pod č. k. 7C 105/2010, sa týmto svojim podaním domáham na Ústavnom súde SR, aby rozhodol o zdĺhavom konaní odporcu a o porušení môjho práva na spravodlivý súdny proces.

Ja, navrhovateľ sa svojim podnetom podaným v zmysle článku 130. písm. f) Ústavy SR domáham v podstate vydania uznesenia súdu, ktorým namietam porušenie mojich základných ľudských práv garantovaných v článku 46. ods. 1, ods. 2, čl. 47 ods. 3., v článku 48. ods. 2. Ústavy SR a čl. 6. ods. 1 zák. č. 209/1992 Zb. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, čl. 36 ods. 1, ods. 2 zák. č. 23/1991 Zb. -Listiny o ľudských právach a slobodách. (...)

Nemám sa možnosť oboznámiť s vyjadrením odporcu, teda Okresného súdu v Žiline, prečo od podania žalobného návrhu napriek tomu, že od jeho podania uplynulo do dnešného lehota viac ako 5 rokov, nebolo právoplatne skončené konanie vo veci po podaní žaloby zo dňa 11.3.2010, na základe ktorej som sa domáhala zaplatenia sumy 2.156,- € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.861,28 € od 16.8.2009 až do zaplatenia, zo sumy 295,30 € od 12.3.2010 až do zaplatenia a trov konania voči právnenému predchodcovi žalovaných v 1.-3. rade.

Prvé pojednávanie vo vyššie uvedenej právnej veci odporcom bolo vytýčené až po takmer 2 rokoch na deň 20.2.2012, pričom toto pojednávanie bolo odročené v dôsledku mojej žiadosti na termín dňa 29.2.2012. I toto pojednávanie bolo na základe mojej žiadosti odročené na termín dňa 12.3.2012. Na pojednávaní konanom dňa 12.3.2012 boli vypočutí účastníci konania, avšak bolo odročené za účelom predvolania navrhovaných svedkov na deň 25.4.2012, pričom tohto dňa bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol žalobný návrh zamietnutý. Tento rozsudok prvostupňového súdu pod č. k. 7C 105/2010-130 zo dňa

25.4.2012 mi bol doručený dňa 26.6.2012. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote bolo odporcovi doručené dňa 10.7.2012 moje odvolanie, o ktorom rozhodoval uznesením Krajský súd Žilina vydaným pod č. k. 8Co/319/2012-161, 5110207388 zo dňa 25.2.2013, ktorým bol rozsudok prvostupňového súdu vyhlásený pod č. k. 7C 104/2010-130, 5110207388 zo dňa 25.4.2012 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, ktoré bolo doručené odporcovi dňa 2.4.2013. Termín pojednávania bol odporcom vytýčený až po 6 mesiacoch na deň 18.11.2013, avšak bol zrušený na základe môjho návrhu na prerušenie konania z toho dôvodu, že došlo ku smrti žalovaného [REDAKOVANÉ] (...), a to až do právoplatného skončenia dedičského konania, po ňom.

Unesením odporcu vydaným pod č. k. 7C 105//2010-178, 5110207388 zo dňa 18.11.2013, bolo konanie prerušené do právoplatného skončenia dedičského konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod č. k. 25D 117/2012, ktoré bolo opravené uznesením pod č. k. 7C 105/2010-181, 5110207388 zo dňa 20.1.2014, tak, že bolo konanie prerušené do právoplatného skončenia dedičského konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod č. k. 25D 117/2013.

Osvedčenie o dedičstve č. k. 25D 117/2013, D not. 224/2013 nadobudlo právoplatnosť dňa 20.5.2014. Dňa 18.3.2014 mi bolo doručené predvolanie na pojednávanie vytýčené na deň 12.3.2014 o 13,00 hod., ktorého som sa nemohla zúčastniť, nakoľko som nemala vedomosť o jeho vytýčení pred jeho konaním. Po 6 mesiacoch odporca vytýčil pojednávanie na deň 22.9.2014 o 13,00 hod., ktoré mi bolo doručené dňa 3.9.2014, ktorý termín pojednávania bol zrušený upovedomením odporcu zo dňa 18.9.2014 z dôvodu žiadosti právnej zástupkyne pôvodne žalovaného [REDAKOVANÉ] (...), t. č. žalovaných v 1.-3. rade a odročený na deň 13.10.2014.

Odporca teda vytýčil už po 3. krát pojednávanie, naposledy na deň 13.10.2014 o 13,00 hod., na ktoré nepredvolal všetkých právnych nástupcov pôvodne žalovaného, s ktorými bol povinný konať na základe univerzálnej sukcesie, hoci mal pripojený dedičský spis č. k. 25D 117/2013, D not 224/2013, na ktorú skutočnosť som, ho musela upozorniť na tomto pojednávaní dňa 13.10.2014, ja sťažovateľ, preto bolo odročené na termín 10.11.2014. Toto pojednávanie vytýčené na deň 10.11.2014, bolo odročené na neurčito za účelom zváženia ďalšieho procesného postupu, nakoľko bolo navrhnuté znalecké dokazovanie. Po uplynutí takmer 4 mesiacov bez 1 dňa mi doručené predvolanie na

pojednávane vytyčené na deň 1.4.2015 o 8,30 hod., ktorý termín pojednávane bol zrušený upovedomením odporcu zo dňa 19.3.2015 z dôvodu žiadosti právnej zástupkyne žalovaných v 1.-3. rade a odročený na deň 20.5.2015 o 8,30 hod., na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol môj návrh opätovne zamietnutý bez zrozumiteľného odôvodnenia. Rozsudok č. k. 7C 104/2010-299, 5110207388 zo dňa 20.5.2015 mi bol doručený dňa 5.8.2015, voči ktorému som podala odvolanie dňa 17.8.2015.

Napriek tomu, že prvostupňový súd je podľa § 226 Obč. súd. por. viazaný právnym názorom vysloveným v uznesení Krajského súdu Žilina č. k. 8Co/319/2012-161, 5110207388 zo dňa 25.2.2013, ktorým bol jeho predchádzajúci rozsudok č. k. 7C 105/2010-130, 5110207388 zo dňa 25.4.2012, zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, tento nerešpektoval, v ďalšom konaní nepostupoval nestranne a dôsledne i tým, že pokiaľ nepovažoval vykonané dôkazy za dostačujúce, nevykonal mnou a i pôvodne žalovaným navrhované dôkazy, a to znalecké dokazovanie, prípadne ohliadku na mieste samom za prítomnosti súdom ustanoveného znalca, bolo porušené jednak moje právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, jednak moje právo na spravodlivý súdny proces.

Súd 1. stupňa bol viazaný právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení Krajského súdu Žilina č. k. 8Co/319/2012-161, 5110207388 zo dňa 25.2.2013, podľa ktorého: „Záver prvostupňového súdu o neakceptovaní navrhovateľkou predloženého z odborného stanoviska „z dôvodu ňou dodaných údajov“ považoval odvolací súd za neakceptovateľný, všeobecný, teda bližšie nekonkretizujúci prečo nebolo možné odbornému stanovisku priradiť dôkaznú hodnotu, resp. silu dôkazu. Je potrebné si v danom prípade uviesť, že Technický a skúšobný ústav stavebný, so sídlom v Bratislave je istou odbornou autoritou a pokiaľ preto podal také stanovisko ako podal, hoci aj na žiadosť navrhovateľky, prvostupňový súd sa ním v rámci procesu dokazovania mal riadne zaoberať v smere vyhodnotenia záverov z neho vyplývajúcich. Ak aj odporca s predmetným stanoviskom nesúhlasil, nič nebránilo prvostupňovému súdu nariadiť vo veci znalecké dokazovanie“, avšak tento právny názor v ďalšom konaní nerešpektoval.

V tomto štádiu konania a z vyššie uvedenej chronológie postupu v konaní mám za to, že od podania žalobného návrhu dňa 11.3.2010 do 19.8.2015 odporca označený v tomto mojom podaní, vo veci nekonal bez zbytočných priesťahov, ako to uvádzam v prechádzajúcom texte, pretože vec nebola rozhodnutá právoplatným rozsudkom do dňa

spísania tejto sťažnosti. Celý postup odporcu v tomto konaní vedenom už pod č. k. 7C 105/2010 považujem za konanie, kde vážne boli poškodené moje procesné práva na rýchle prejednanie a spravodlivé skončenie veci. (...)

Z vyššie uvedeného je nepochybne zrejmé, že napriek tomu, že vo veci bol v uznesení Krajského súdu Žilina č. k. 8Co/319/2012-161, 5110207388 zo dňa 25.2.2013, vyslovený právny názor, ktorým je odporca viazaný, tento nebol odporcom bez relevantného dôvodu akceptovaný. Taktiež nebolo pojednávané bez zbytočného odkladu, i keď išlo o vec, ktorá v prvom stupni mala byť rozhodnutá čo najskôr, pretože konanie bolo staršie ako 6 mesiacov, teda sa považovalo za vec reštančnú. Na základe vyššie uvedených skutočností mám za to, že v konaní vedenom pod č. k. 7C 105/2010 tohto prvostupňového súdu došlo k neprimeraným, neodôvodneným a značným prietiahom v konaní, a to aj po doručení uznesenia Krajského súdu Žilina č. k. 8Co/319/2012-161, 5110207388 zo dňa 25.2.2013, nakoľko prvostupňový súd nepostupoval správne najmä pri tom, keď spôsobil prietahy nenariadením termínu pojednávania a zostal nečinný neprimerane dlhú dobu.

Znovu s poukázaním na chronológiu postupu súdu uvedeného ako odporca možno bez najmenších pochybností mňa, ako sťažovateľa konštatovať, že tento súd nepostupuje a nepostupoval v zhode so základnými zásadami uvedenými jednak v ust. § 6 Obč. súd. por. a jednak v príslušných ustanoveniach Ústavy SR, teda že došlo k porušeniu mojich práv priznaných mi v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (...)

Ja ako sťažovateľ navrhujem, aby ústavný súd vo výrokovej časti svojho nálezu určil, že boli porušené moje práva, ktoré sú mi priznané(...) čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súčasne aby mi priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- €, aby mi toto primerané zadosťučinenie vyplatil v lehote dvoch mesiacov od vydania nálezu.

Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia mnou navrhovaná výška je primeraná ako náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch a mám za to, že vzhľadom na obdobie nečinnosti príslušného súdu, vzhľadom na uplatnený nárok, ako i na tú skutočnosť, že po podaní žalobného návrhu došlo k smrti právneho predchodcu žalovaných v 1.-3. rade, teda pôvodne žalovaného [REDACTED] (...), tento nekonal takmer 2 roky po podaní žalobného návrhu.»

3. Vzhľadom na uvedené – z pohľadu posúdenia prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie – podstatné skutočnosti sa sťažovateľka domáha toho, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo [REDAKOVANÉ] (...) priznané čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 7C 105/2010, aby sa vec prerokovala bez zbytočných prietahov, právo na spravodlivý súdny proces, bolo porušené.

[REDAKOVANÉ], sa priznáva primerané zadostučinenie vo výške 5.000,- € (slovom: päťtisíc eur), ktoré je odporca Okresný súd Žilina povinný zaplatiť sťažovateľovi v lehote dvoch mesiacov od vydania nálezu Ústavného súdu SR.

Okresný súd Žilina je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na účet právnej zástupkyne Advokátska kancelária JUDr. Mária Badová, s.r.o.(...), a to v lehote 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

6. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta predovšetkým porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 105/2010.

6.1 Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľky vyplýva, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde skončené rozsudkom č. k. 7 C 104/2010-299 z 20. mája 2015. Sťažovateľka sa napriek tomu

na ústavný súd obrátila so svojou sťažnosťou až podaním z 19. augusta 2015, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovateľka označila za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jej sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľka sa v predmetnej veci domáhala ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda pred okresným súdom bola odstránená jej právna neistota, v tejto časti bolo potrebné jej sťažnosť odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

6.2 Okrem uvedeného podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“), t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav

zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Preto ústavný súd o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 62 zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takeého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľka, ktorá je kvalifikovane právne vzdelaná, sťažnosť na prietahy v konaní nepodala a ani netvrdí, že ju nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu jej sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd, opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04), dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľky priznaného jej podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť aj z dôvodu neprípustnosti.

7. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta aj porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 105/2010, pretože po vydaní uznesenia Krajského súdu v Žiline

č. k. 8 Co 319/2012-161 25. februára 2013, ktorým bol rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 105/2010-130 zrušený a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie, okresný súd „v ďalšom konaní nepostupoval nestranne a dôsledne i tým, že pokiaľ nepovažoval vykonané dôkazy za dostačujúce, nevykonal mnou a i pôvodne žalovaným navrhované dôkazy, a to znalecké dokazovanie, prípadne ohliadku na mieste samom za prítomnosti súdom ustanoveného znalca, bolo porušené jednak moje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, jednak moje právo na spravodlivý súdny proces“. Zo sťažnosti však tiež vyplýva, že vo veci bol 25. mája 2015 vydaný rozsudok č. k. 7 C 105/2010-299, ktorý „mi bol doručený dňa 5.8.2015, voči ktorému som podala odvolanie“.

8. V tejto časti sťažnosť treba považovať za neprípustnú. Ústavný súd pritom poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je možnosť intervencie zo strany ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak ochranu neposkytujú všeobecné súdy (porov. mutatis mutandis I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť (porov. § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde; ďalej porov. aj mutatis mutandis I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). V prípade ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

9. Ústava a ani zákon o ústavnom súde teda nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

10. Vzhľadom na to, že sťažovateľka v danom prípade využila podanie riadneho opravného prostriedku, jej sťažnosť bola v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

11. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2016